

Allen Ginsberg

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Álmomban találkoztam Einsteinnel
Tavasziidőn Princeton pázsitfűvén
Letérdeltem ifjú hüvelykujját csókdosva
mint vérmes pópát
rózsállott üde széles arca
„Feltaláltam egy külön világegyetemet,
Szűzhöz hasonlít” —
„Igen, a teremtmény önmagát szüli meg,”
Idéztem a Meszkalinból
Leültünk uzsonnázni, szabadtéri
egyetemleges nyár, professzor-nejek
a Tenisz Klub gyepén,
találkozásunk örök, mint várható volt,
mozdulatom, hogy megcsókoljam öklét
váratlanul szentségesült
tekintettel az atombombára melyet nem hoztam szóba.

1972. december 24.

BETEGSÉG-BÚ

Uram Uram betegség-bú emészt, valami rosszat tehettem
Nincs Úr akit szólíthatnék, elmúlt az ifjúság felettem.

Betegség-bú, nincs kedvem többé tömni se már
Betegség-bú, többé nekem föl nem áll
Fáradt vén kurva érez így, szememből könny csordogál.

Felkerestem a doktort, belémfröcskölt mikroba-mérget
Elhagytam a kórházat, fejemben nyüzsögtek a férgek

Csak a Halálra tudok gondolni, s vénülő apámra,
Fél háztömbnyit se bír járni, fázik a lába

Santa Fé városába vakációzni mentem
Türkizt árultak indiánok a taosi indián-negyedben
La Fondán migrént kaptam, mindenhol megbetegedtem.

Rossz karmám tette nyilván, hogy tömtem a csini fiukat
Mohó szellemek úznak mohón üzött örömeim miatt
S most egyedül fekszem az ágyban, játszva játékaimat

Rossz az ételem, bagóm, miattam nyilván e csőd
100 ezer bocsanat, meghajlok uram előtt
Pokolba verseimmel, belőlük bújt ki a gőg

Kórházi ágyamon fekszem betegen és dühösen
Doktor Doktor morfiumot adj, mielőtt meghalnék teljesen
Betegen s dühöngve a nemzeti mindenségre, Ó sajjó fejem

Egyszer kimegyek innen, egyedül el valahova
Úgybiza, elhagyom e várost, kísér zörgő csontmuzsika
Betegség-bú emészt, visszasírtok, ha nem láttok többé soha

1975. július 19.

NEMES IGAZSÁGOK EVANGÉLIUMA

Földre születve
Kínlódni kezdteél
Változik minden
Lelked nincsen

Légy víg ha tudsz
Tudatlan boldog
Nyomaszt a bú
Eszed a roládot

Egyetlen Út van
Megindulsz rajta
Nyolc lépés és szállsz
Óriáskeréken

Egész a Látkörig
Nézd a Látványt
Beszélj az éghez
Tégy mint beszélsz

Működj napként
Süss az egedben
Nézd amit tettél
Jöjj le & járj

Úlj le leülsz
Lehelj ha lehelsz
Dőlj le ledőlész
Járj ahol jársz

Beszélj ha beszélsz
Bőgj hogyha bőgsz
Dőlj le ledőlész
Halj meg ha meghalsz

Nézz hogyha nézel
Halld amit hallasz
Ízlej ha íz kell
Szagold mit szagolsz

Fogd amit megfogsz
Gondold mit gondolsz
Menjen hadd menjen
Föld pokol & Menny

Halj meg ha meghalsz
Halj meg ha meghalsz
Dőlj le ledőlész
Halj meg ha meghalsz

1975. október 17.

VIDÉKRE VISSZATÉRVE RÖVID LÁTOGATÁSRA

Kommentárok Amitendranath Tagore Szung-költészetéhez

„Később majd, felidézve ezt, bizonyára megőrülök.”

Szung-verseket olvasva eszembe jutnak verseim Nealról,
néhány éve halott már, Jack föld alatt
láthatatlanul — felbukkan elmémben arcuk.
Híven írtam róluk? Az utolsó időkben
alig láttam őket, haláluk nem sok változást hozott.
Könyvekben s emlékekben élnek, erősen, mint a földön.

„Ne várj az ifjúságra, mert tovaszáll, mint egy szélroham.”

Vén vézna eb reszket áprilisi napsütésben
télbarna fűvön. Ahogy a hó, úgy
múlt el az ifjúság, bár a nap nyugatról
pucér testekre ragyogtat még egy tavaszt.
Rigó fütyül, szállva fenyő fölött.

„Házigazdám asztalán hivatali munkák halma.

Visszatér hozzá reggel és este.

És hajában most itt-ott fehér szál villan.”

Ülök az előkertben; cinke csip csip csipog
napos fatetőn, kék ég alatt juhar
nyújtja fel pucér karjait. Szobám asztalán, bent
írógép, s papír üresen. Kibújok
tréningruhából, leveszem ingem,
a kutya oldalára zuhan a fűben, sóhajt.

„Meggérdezhetem a hegyilakóktól,

Hol van most az a felhő?”

Felhőtlen ég,

az állami fenyesben csak a szél neszez.

Vén petyhüdt szalmakalap, középkorú & magányos.

Az úton nyávogva sétál fekete macska.

„Nem tudom, ki hordja össze mindezt a ritka munkát.”

A vénség, az eb kinyúlik merev lábbal,
nemsokára föld alatt lesz. A tavasz első hízott
méhe sárgán zümmög új fű s holt lomb fölött.

Miért sétál cikcakkban e kis barna féreg

Szu Tung-po fehér, napsütötte versén?

Szállj el, csöpp lény, még a te életed is fáj —

Fölemelem a könyvet s a káprázó úrbe fűjlek.

„Félek, hogy megtudhatják: Itt vagyok;
S egy halhatatlan eljön, hogy üdvözöljön.”

Tört jobblábammal nem sétálhatok
a halastóhoz, hogy a hús vizet megérintsem,
se a magányos rétre, füzesen, csermelyen át —
itt jön egy fémdzsip, fékez hellót recsegve.

„Magányosan élsz folyókon, tavakon. . .”

Lakásokban élsz folyók és tavak mentén
Tavaszi jó, sötétlik az ár, a sós habokon olajos szutyok
Nap kél, kémények köpik be a tetőket fekete mocsokkal
szél fúj, egész délután világoskék a városi ég
de éjjel a telihold tétovázik téglafal mögött.
Hogyan imádja majd e sokmillió ember a Legfőbb Anyát?
Ha meghal e sokmillió ember, felismeri-e a Legfőbb Atyát?

„Sosem felejttem el azt az évet, amikor bejártam a hegyi ösvényt.”

Vörösbegy s veréb csipog lágy tavaszi szürkületben
zöld fenyők mögött a nap a kis völgyben leszáll
Szürke ágak lengnek kecsesen tetőm s a dermedt fellegek között
Vadászpuska háromszor dördült a domboldali nyírfaligetben
Csöndes volt a ház ahogy könyvemből felpillantottam,
nyugodt vén versek a Ji & Csangpo folyóról —
Sosem felejttem azt a tavaszt, amikor megmásztam Garyval a Glacier-
csúcsot.

„Nem térhetünk ki világi tudósok elől
E rejtelmes lényeggel pallérozva magunkat?”

Lenyugvó nap ragyogtatja a tóba
rozsdálló csűrünket s a domb mögé zuhan.
A házban a rádió fővárosi botrányokat harsog!
Vörösbegy, szajkó, varjú és cinke hangosabban kiált
ahogy narancsszínűt ölt a nap. Rossz lábam a kertben
marasztal, fejem a fellegek alatt.
Lányok kiabálnak az almafánál, a vörös égre kutyák ugatnak.

1973. április 20.

EÖRSI ISTVÁN fordításai